

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 813. Usque Ad Annum 859

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117867

§. 9. Caroli Magni obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66103](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66103)

qui ibi nominantur) *hoc nostrum Decretum, quod ex Codice Theodosiano excerptissimum, observent. Quicumque in Judicio causam habens sive Actor sit, sive reus, Episcopum Judicem elegerit, illico ad eum dimittatur, etiam reluctante Parte adversa, & quod Episcopus pronuntiaverit, effectum detur, nec contra ejus Judicium exceptioni locus sit. Testimonium solius Episcopi ab omnibus Judicibus haud difficulter admittatur, & in illa causa nullus alius testis audiatur.*

Sæculum IX.
A. C. 814.

Hæc Lex quidem in fine Codicis Theodosiani tanquam a Constantino lata, & ad Ablavium Præfectum Prætorio directa reperitur; at doctissimi Critici supposititiam credunt, nec etiam ab ævo Constantini usque ad Caroli tempora hujus Legis usum viguisse deprehendimus. Interim nova Auctoritas, quam Carolus huic Decreto, quod genuinum esse putabat, peperit, sequentibus Sæculis Episcopis Jurisdictionis suæ limites late proferendi prætextus fuit.

Cod. Theod.
Lib. XVI.
post tit. II.

§. IX.

Caroli Magni Obitus.

Carolus Imperator mense Januario anno octingentesimo decimo quarto, cum e balneo egrederetur, feбри correptus, credidit, se eam pro more suo facile depulsurum, si solita abstinentia (nihil

hil

Sæculum IX. hil alimenti nisi paululum aquæ capie-
A. C. 814. bat) in eandem pugnaret. Cum vero
 accessisset affectus pleuriticus, septimo
 die, ex quo agrotare cœpisset, Archie-
 piscopum Hildebaldum Archicapella-
 num suum accersit, qui eum assistenti-
 bus pluribus Episcopis Extrema Unctio-
 ne munivit, & Viaticum, id est Corpus
 & Sanguinem Domini Nostri præbuit.
 Exinde consumpto biduo sentiens extre-
 mam horam advenisse, signo Crucis in
 fronte, in pectore & toto corpore forma-
 to illa verba recitans: *In manus tuas &c.*
 reddidit Spiritum. Illuxerat dies vige-
 sima octava Januarii anni octingentesimi
 decimi quarti, atque ipse Carolus dece-
 dens numerabat annos ætatis septuagin-
 ta duos, postquam Rex Francorum an-
 nis quadraginta quinque & Imperator
 quatuordecim regnasset. Sepultus est
 eadem die.

Eginh.
Mon. Engol.

Ubi defuncti corpus de more lava-
 tum est, & unctum, dubium subiit, quo
 esset sepeliendum, nullum enim de loco,
 quo condi vellet, mandatum dederat.
 Tandem omnibus visum, in Ecclesia,
 quam Aquisgrani ad honorem Sanctæ
 Virginis ædificaverat, esse tumulandum.
 Ergo defunctus primo induitur suo cili-
 cio, quod secreto semper gestaverat, &
 deinde ornatur vestibus Imperialibus
 cum panariolo aureo, quod Romam prof-
 ciscens

ciscens gestare solitus fuerat more peregrinantium. Sedebat in Sepulchro super sellam auream, ad latus erat gladius manubrio aureo, & in sinu Evangelium auro tectum. Humeri superiori sellæ parti nitebantur, & facies linteo velabatur. Corona, in qua particula ligni veræ Crucis continebatur, catenula aurea capiti adstringebatur, sceptrum & scutum, utrumque aureum, & a Leone Papa consecratum, ante faciem ejus ex adverso pendebant. Loculus, qui pro sepulchro erat, opobalsamo, moscho, aliis aromatibus, & multo auro impletus. Clausus deinde est, & Sigillum impressum. Foris Arcus deauratus cum imagine Caroli & Epitaphio positus.

Sæculum IX.
A. C. 813.

Carolus Magnus.

Carolus fati functum non subditi modo, sed etiam Exteri & ipsi Pagani luxerunt, cumque eum posteritas vere Magnum profiteretur, id cognomentum (*) apud omnes populos nactus est.

Eccle-

(*) Gallice: Charlemagne. Ceterum posterioribus temporibus nemo Imperatorum Occidentalium affecutus est Caroli Magni potentiam. Si vero ad superiora Sæcula respiciamus, Carolo Magno nemo nisi Constantinus Magnus comparari potest, quem si non potentia saltem Regiæ Clementiæ virtute Carolus noster superavit.

Solent

Sæculum IX. Ecclesiæ non nullæ Carolum invo-
 A. C. 814. cant ut Sanctum, quamvis in aliis, quas
 inter

v. Boll. to. 2.

p. 874. 28.

Jan.

Solent aliqui ex Protestantibus Caroli Magni munificentiam in SS. Pontifices arguere, & affirmare audent, tantum Principem improvide & imprudenter Romanam Ecclesiam amplissimis Provinciis locupletasse. Nempe hujusmodi Critici, qui odium & invidiam in Catholicam Ecclesiam cum lacte materno hauserunt, Episcoporum Catholicorum, præsertim Romani Pontificis, Auctoritatem & Majestatem æquis oculis intueri non possunt. Vellent Episcopos Romanos sine opibus, sine principatu & prope sine Auctoritate videre, quales olim fuere multi Patriarchæ Constantinopolitani, quos, frustra titulum Patriarchæ Oecumenici crepantes, Imperatores Græci vel Schismatici vel Hæretici, si voluntati eorum non obsequerentur, haud sane melius quam mancipia habuerunt. Audias Protestantes ingeminantes; omnia ad veterem Ecclesiæ Disciplinam reducenda esse, Episcopis Catholicis ad vitam & exemplum Apostolorum esse respiciendum. Argumentum istud, quamquam sit plausibile, nullo nititur fundamento; nam considerandum est, infinitam Dei Providentiam non ita simpliciter iisdem mediis quibus fundata est, Ecclesiam veram etiam conservasse. In Ecclesiæ principio omnia supra humanæ prudentiæ Regulas fiebant, quia Dona Spiritus Sancti erant sensibilia & miracula frequentissima; his vero cessantibus, ad prudentiæ huma-

inter Ecclesia Metensis est, pro salute a-Sæculum IX.
 nimæ ejus singulis annis Missæ Sacrifi- A. C. 814.
 cium celebretur. Illud negari non pot-
 est, uxorum ipsius & concubinarum nu-
 merum Maximi Viri famæ nocuisse.
 Quippe quatuor habuisse uxores, quibus
 honor Reginis debitus exhibebatur, &
 quinque Concubinas legitur. Reginæ *Sup. Lib.*
 fuere, Ermengardis Desiderii Regis Lon- *XLIII. §. 59*
 gobardorum filia, quam uno anno elapso
 repudiavit, ut meminimus, Hildegardis,
 Fastrada, & Luitgardis, qua defuncta in
 spatio

humanæ subsidia recurrendum fuit. Legimus,
 ipsos Apostolos nonnunquam linguarum dono
 instructos, non nunquam interpretum opera ad
 prædicandum usos fuisse. Postquam Imperato-
 res & Reges veræ Ecclesiæ Filii facti sunt, nihil
 naturæ, nihil pietati magis consentaneum fuit,
 quam, ut Matrem suam non solum defenderent,
 sed etiam foverent & locupletarent. At vero,
 si hodie etiam Clericorum vita & mores ad a-
 miffim Apostolorum vitæ & exemplo confor-
 mandi sunt, quare Protestantium Pastores ux-
 ores suas non dimittunt, ut cum Apostolis ad JE-
 sum Christum dicere possint: Ecce nos reli-
 quimus omnia? Matth. XIX. Clerici Sæculares,
 Protestantium judicio, abjicere divitias debe-
 rent, Monachi, qui, per tria vota regularia, o-
 mnia reliquerunt, sunt ipsis terræ pondus inu-
 tile. Quid ergo facere nos oportet?

Sæculum IX. spatio tredecim annorum quatuor accepit Concubinas, ut illam silentio involvamus, quam, priusquam duceret Ermengardem Reginam, habebat. Illud autem exploratum, apud veteres Concubinæ nomen sæpe datum fuisse uxori secundum Regulas Canonicas legitimæ, cujus tamen matrimonium secundum Leges Civiles non recipiebatur, ita ut liberi ex eo nati hæredes legitimi non essent. Id observavimus, cum de Concilio Toletano primo anno 400. celebrato mentionem fecimus. De cetero verisimile omnino est, defuncta Luitgarde Carolum Magnum, cum haberet tres filios per ætatem Regno aptos, noluisse amplius uxorem accipere, quæ Regina titulo & honoribus gauderet, nec est impossibile, tres ejusmodi tori consortes intra spatium annorum duodecim fuisse mortuas, ita ut nunquam eodem tempore cum pluribus commercium maritale habuerit. Æquitas enim postulat, ut omnia potius, quæ secundum naturæ cursum fieri solent, accidisse credamus, quam ut suspicemur, tantum Principem in sua senectute sanctis operibus, ut vidimus, occupatum in illicita conjunctione vitam posuisse.

Sup. Lib.
XX. §. 48.
Conc. Tol.
c. 17.